కరివేపాకు

కరివేపాకునుంచి బంగారం చేయడం ఎలాగంటారా? అది చాలా కష్టం. కష్టమేగాని అసంభవం కాదు.

* * *

రంగాజమ్మగారు మా ఇల్లుగలావిడ కనుక నేను ఇలా చెబుతున్నాను అనుకోవద్దు. నిజంగా ఆవిణ్ణి ఎవరు చూసినా, మా దొడ్డ ఇల్లాలనే చెప్పుకుంటారు. ఏబయ్యోపడి తొంగిచూస్తూ ఉన్నప్పటికీ ఆమెకు భగవంతుడు అందమైన మెడ నిచ్చాడు. ఆరోగ్యమైందది. కనీసం నూటయాభై, రెండు వందల గ్రాములకు తక్కువ బంగారం ఆమె ఏ సమయంలోనూ ధరించదు. ఐనా నాకా బంగారం మీద ఆశాలేదు, అక్కసూ లేదు. ఎదుకంటే నాకీ మహా (!) నగరంలో ఆవిడే కనుక ఇల్లు య్యికపోతే నేను నా పెళ్ళాం, పిల్లలితో అల్లాడిపోదును.

ఈవూరు సంగతి మీకు తెలియదు. ఇక్కడ అద్దెకు కొంప కావాలీ అంటే జీతం రాళ్ళు తెచ్చుకుంటూ, పెళ్ళాం పిల్లలతో కలో గంజో త్రాగి బ్రతుకుతాను అన్నవాడికి మాత్రం అంత సులువుగ దొరకదు.

"అందుకనే మీరే శిక్షయినా వేయండి. కావాలంటే మీ ఇల్లు కాపలా కాయమన్నా జోహుకుంగాని ఈ శిక్ష మాత్రం వద్దు. ఈ ట్రాన్స్‌ఫర్ పారేయకండి" అని నే మొత్తుకున్నాను.

"బెజవాడ మహాపట్నంలో మొదటిది కొంప దొరకదు. దొరికినా అందులో నీళ్ళు దొరకవు. ఈ రెండు ఉన్నా, ఇల్లు గల వాళ్ళవి ఏనుగుదాహాలు! ఇదంతా అలా వుంచి అసలే బక్కశరీరంవాణ్ని. దీన్ని నా పెళ్ళాంపిల్లలకీ గాకుండా దోమలు భోంచేస్తాయి" అని మొత్తుకున్నాను. వింటేనా? మా యజమాని వాసుదేవరావుగారు!

"పైగా అటు మీ అత్తవారింటికి, ఇటు మీ తాతగారి ఊరికీ కూడా దగ్గిరగా వుంది. ఫర్వాలేదు. నీదే ధాన్సనుకో!" అన్నారు.

సరే! నేను మా ఆవిణ్ని, ముగ్గురు పిల్లల్నీ మా మామగారింట్లో వదిలేసి వచ్చి, యిక్కడ భోజనం

టిక్కెట్ల పుస్తకం కొనుక్కున్నాను. అయితే వాళ్ళు మాత్రం రెండేళ్ళు భరించగలరా? అందుకనే ఇళ్లు వెతుకుతున్నట్లే చెప్పి వదిలివచ్చాను.

ఆపద్భాంధవుడిలా మా చిన్ననాటి మిత్రుడొకడు ఇక్కడే వుంటున్నాడు. వాళ్ళింట్లో "వాళ్ళు" (పెళ్ళాం వాడికి ఒక్కర్తేలెండి) పురిటికి వెళ్ళారు. వాడి ధర్మమా అని ఆ పంచనే మేం యిద్దరం పేకాడుకుంటూ పడుంటున్నాం.

కాని మా ఆవిడ ఈలోగా కాకిగోల మొదలెట్టింది. ఇలా ఉత్తరాలు రాసేది-

"చి. సుగుణకు కాస్త రొంపా, జలుబూ చేశాయి. మీకోసం దిక్కులు చూస్తోంది. నానిగాడు గుమ్మం తగిలి పడిపోయినాడు నిన్న మధ్యాహ్నం. కొంచెం ముక్కుమీద దెబ్బ తగిలినది. నాకుమాత్రం మీరు లేనిదే తోచును గనుకనా? దోమలు ఎక్కడ లేవు కనుక? అంతగా అయితే దోమ తెరలు కొనుక్కోవచ్చును. నీళ్ళా? అవి ఎక్కడ వస్తున్నాయి కనుక? బావిగల యిల్లు చూడండి, పప్పు ఉడికే నీరు ఉన్న చాలును. రాత్రుళ్ళల్లో మీరు ఎలా ఉంటున్నారో ఏమో, నాకు మాత్రం కునుకు వచ్చుటలేదు...దోమలకు భయపడి కాపురాలు మానుకుంటామా?"

కార్డుమీదే ఒక రామాయణం రాయమన్నా రాస్తుంది మా ఆవిడ. అక్షరాలు ఆవగింజలం తేసి ఉంటాయి కనుక ఫర్వాలేదు.

అందుచేతనే గృహాన్వేషణ కార్యక్రమం సీరియస్‌గా మొదలెట్టాను. కొందరిని "బాబ్బాబూ" అన్నాను. కొందరి చేతులు పెట్టుకుని "ఇవి కాళ్ళు" అన్నాను. ఇలా వెతుకుతూ వుండగా రావు ఆపద్భాంధవుడిలా కనపడ్డాడు.

"ఫలానా చోట ఒక ఇల్లు వుంది" అని చెప్పాడు.

"చచ్చి నీ కడుపున పుడతాను. కాస్త వచ్చి చూపెట్టవయ్యా బాబూ" అంటూ ఉండగానే వాళ్ళావిడ సినిమాకి వెళ్ళాలందిట. ఎదురుచూస్తూ ఉంటుందిట. పారిపోయాడు. కొత్తగా పెళ్ళయిందిలెండి. వాడి ధర్మమా అని ఆ వీధిపేరు చెప్పాడు. "కరివేపాకు చెట్టు పెద్దది ఉంటుంది. అదే ఆనవాలు" అనికూడా చెప్పాడు.

వెళ్ళాను.

అది మేడ యిల్లే. దూరంనుంచే నా కంటికి ఒయాసిస్సులా కనపడ్డది. అదే కాబోలు కరివేపాకు చెట్టు. అంతెత్తుంది. మేడమీదనుండి నాలుగురెమ్మలు కోసుకుంటే చాలు. చెట్టెక్కను కూడా అక్కర్లేదు అనుకున్నాను. కాని దగ్గరగా వెళ్ళేసరికి నాలోని ఈ ఉత్సాహం సగమైపోయింది. ఇంత పెద్ద యిల్లు! అద్దెకిస్తారా? అని నేనేమొహం పెట్టుకుని అడగనూ?

కాని పట్నవాసాల్లో ఒక్కో మేడను ఎనిమిదేసి, పదేసి భాగాలు చేసి పది పదిహేను కుటుంబాలకు యిచ్చే ఆచారం వుందికదా? అందుకనే గేటుమీద "కుక్కలున్నాయి జాగ్రత్త" అనే బోర్డుకూడా లేదు.

గేటు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళాను. నాకు లౌక్యం తెలియదని మీరనుకోవద్దు. అక్కడే ఒక పెద్దమనిషి నెరసిన బట్టతలా, కొంచెం ముడతలుపడ్డ మొహంతో పడక్కుర్చీలో కూచొని చుట్ట కాల్చుకుంటున్నాడు.

"ఏమండీ..."

మాట్లాడలేదు.

"చూడండి..." అన్నాను.

చుట్టకొసను మధ్య మధ్య వెనకనించి తగ్గిపోతుందా? అన్నట్లు చూస్తూ...చప్పరిస్తూ...'సరే చూశాను' అన్నట్లు అతగాడు తల ఎత్తి చూశాడు.

నేను వినయంగా "ఇక్కడ ఇళ్ళేమైనా ఖాళీగా ఉన్నాయాండీ?" అడిగాను.

"ఆవిడ లేదు. గుళ్లోకి వెళ్ళింది"

మళ్ళీ మా బావమరిది డిటెక్టివ్ పుస్తక పారాయణం చేసుకునేంత దీక్షగా ఆయన తన చుట్టలో మునిగిపోయాడు!

"ఈ ఇంట్లోనే కదండీ యిల్లు ఖాళీగా వుందీ?"

"ఉంటే?" చుట్ట తీసి మళ్ళా నోట్లో పెట్టుకుని, దళసరి కనుబొమల క్రిందనుంచి నన్ను వేళాకోళంగా చూశాడు.

లేదా నేనలా అనుకున్నాను.

"మాకు కావాలండీ."

"మా ఆవిడ ఇంట్లో లేదు. రేపు రారాదుటయ్యా!"

నేనేం బాకీలవాణ్నిటండీ! ఆ పెద్దమనిషి అలా విదిలిస్తాడెంచేతా? అయినా అవసరం మనది. మా తాతయ్యకు కొంప కట్టాలనే జ్ఞానం లేకనేగా ఈ అవస్థలన్నీ అని చచ్చి స్వర్గాన వున్న మా తాతయ్యను తిట్టుకుని-

"కాదు సార్! ఓసారి చూపిస్తే..." నసిగాను.

అతను మీసాల వెనుకనించి నవ్వాడు.

"ఎట్టా చూపించమన్నావ్! తాళాలేం నా బొడ్డుకున్నాయనుకున్నావా? మాయావిడ కొంగునున్నాయ్! ఇంతకీ నీకేమాత్రం యిల్లు కావాలి?" అన్నాడు.

ఇలా ఏకవచన ప్రయోగం ఇంత త్వరగా ఎంత ముసిలాడైతే మాత్రం చేయడం నాకు నచ్చలేదు. కాని అవసరంనాది. ఇల్లు కావల్సింది నాకు, కనుక వ్యాకరణ దోషాలూ గట్రా కాసేపు మరిచిపోదా మనుకున్నాను.

"ఇల్లేమాత్రం అని చెప్తానులెండి. నేనూ, పెళ్ళాం. ముగ్గురు పిల్లలు...అంటే అంతా పసివాళ్ళేలెండి' ' చెప్పాను.

"ఏవూరూ?" అన్నాడు.

"ఉద్యోగులం. ఒక వూరనేమిటిలెండి? పూర్వం యిక్కడే శివాలయం వీధిలో ఉండేవాళ్ళం, తర్వాత సామర్లకోటా, దరిమిలా వాల్తేరూ...యిప్పుడు మళ్ళీ..."

"సరే...వాటాలంటూ లేవుగాని ఈ క్రింది పోర్షన్ ఉంది. కావాలా?" అన్నాడు.

ఇక మొహమాటమెందుకు?

"అద్దె ఎంత? ఎన్ని గదులూ? బావి వున్నదా? పంపులో..."

"..ఏమయ్యోయ్! ఆగు ఆగు. ఆ వ్యవహారమంతా నాకు తెలియదు. ఆకరేపాకు చెట్టు చూశావా?' ' అన్నా డాయన మధ్యలోనే నన్ను ఆపి.

"ఆహాఁ" అన్నాను. నాకు "కరివేపాకు కల్పవృక్షమూ" అనే వ్యాసం రాయాలనే కాంక్ష ఉండేది చిన్నప్పుడు. ఏమాష్టరూ అడగలేదు. నేను రాయలేదు.

చారులో వేసుకోవచ్చును కరివేపాకు. కూరల్లో సరే సరి. పోతే ఉప్మాలో అది లేకపోతే మజాయే లేదు...

"దానికెంత తెలుసో నాకూ ఈ వ్యవహారాలంతే తెలుసు. ఫో! రేపు రా?" అని ఆ పెద్దమనిషి నా ఆలోచనాతరంగాలను తెంపేశాడు.

రేపెంతదూరం కనుక!

వెళ్ళిపోయాను. మా వాడింటికి వెళుతూనే కాయితం, కలం తీసుకున్నాను. మావాడు పేక కలుపుతున్నాడు.

"సారీరా! బ్రదర్! ఇవాళ ఉత్తరం రాయాలి" అన్నాను.

వాడు నోరు విప్పేశాడు. "ఏమిటీ కథా?" అన్నాడు. "ప్రేమలేఖా?" అని అడిగాడు.

"పెళ్ళానికే" నవ్వేస్తూ గట్టిగా చెప్పాను. "ఇల్లు దొరికిందిరా భాయ్! ఇక నీకు కూడా మీ చెల్లులు (మా యావిడ అన్నమాట) యింత ఉడకేసి పడేసే రోజులొచ్చాయ్!" అన్నాను.

"అచ్ఛా!" అన్నాడువాడు. వాడికి వాడే పేకముక్కలు పంచేసి ఎత్తిచూసుకుంటూ!

నేను ఉత్తరంలో పడ్డాను. బహుశా నా తొలి ప్రేమలేఖ అయ్యుంటుంది అది. మా ఆవిడకేకాదు. మరెవరికీ యిది వరకు రాయలేదు. ఒక్క ఉద్యోగం, 'లోను' కోసం తప్ప నేను ప్రేమలేఖ రాసిన జ్ఞాపకంలేదు.

"...కరివేపాకు చెట్టు వుంటే కల్పవృక్షంతో సమానమని మనం అనుకునేవాళ్ళం కదూ. ఆ యింట్లో

చాలా పెద్ద చెట్టు ఉంది. కరివేపాకు గురించి ఆయుర్వేదంలో ఎంతేనా చెప్పారు పెద్దలు. అది సర్వరోగ నివారణి అనుకో. దాన్ని రోజూ కోసి చారులో వేసుకోవచ్చును. పప్పుకట్టులో, కూరల్లో, పులిసిన మజ్జిగలో పోపుతో పాటు కరివేపాకు వేస్తేనే మజా...

ఇంకా దాన్ని వేచి, మిరపకాయలూ, మినప్పప్పూ కలిపి దంచుకుంటే కారప్పొడి అవుతుంది. ఇది ఇడ్డెన్లలో నంచుకుంటే అమృతంలా ఉంటుంది. నూకలకీ, గింజలకీ తప్ప కరివేపాకు అమ్మరూ అంటే ఎందుకనుకున్నావ్? దాని విలువ అపారం కనుకనే!

అలాంటి కరివేపాకు మహావృక్షం నీడలో మనకి ఒక యిల్లు చూశాను. ఇంటి పెత్తనం ఇల్లాలిది కాబోలు ఆ వెర్రిబాగుల మొగడు రేపు రమ్మన్నాడు. ఆ ఇల్లాలు ఇస్తుందనే ఆశ వుంది. నా అంతరాత్మ అలా చెపుతోంది. నువ్వూ పిల్లలూ సిద్ధంగా వుండడండి. నేనే నెలాఖరుకు మిమ్మల్ని తీసుకుని వస్తాను. ఖాయం..." మిగతా లాంఛనాలన్నీ ఉంటాయిగా ఉత్తరానికి. అవి పూర్తిచేశాను. ఇంగిలీషులో సంతకం చేశాను. మా ఆవిడకు రాదుకాని పోలుస్తుంది లెండి.

పోస్టులో పడేశాను.

"అమ్మయ్య! ఈ ఊళ్ళోకూడా ఒక మంచి కొంప సంపాదించాన"ని నిట్టూర్చాను.

* * *

మేమీ ఇంట్లో దిగింతర్వాత వారం తిరగకుండానే నా శ్రీమతి చాలా విషయాలు చెప్పింది. ఆడాళ్ళ మాటలు పట్టుకుని మనం తగూలకి వెళ్ళకూడదు. అందులోనూ మనమీది అంతస్తులో- నా ఉద్దేశంలో మేడమీద అనికూడా-ఉన్న ఇంటిగలవాళ్ళతో పోట్లాడటానికి కాస్త వెనుకాడాలి!

వాళ్ళు తొక్కు పొయ్యొచ్చు మనమీద, లేదా రాత్రుళ్ళు మంచాలు బరా బరా ఈడుస్తూ మనకు పీడకలలు తెప్పించవచ్చు. లేదా తూముల్లో మురికినీరు పోసేయొచ్చు. పెరట్లో మన మరుగు గదులకేసి అదేపనిగా చూస్తూ ఆడా, మగా పనిపాటా, స్నానంగీనం చేసుకోకుండా ఏడిపించుకుతినవచ్చును. ఇవన్నీ పైన ఉన్నవాళ్ళకు గల అవకాశాలు. వాళ్ల ఇంటిగలవాళ్ళే అయితేనా?

కరివేపాకు దగ్గరే తగువు రావడం నా మనసుకు చాలా నొప్పనిపించింది. పోయిన శుక్రవారం అసలు పెరట్లో వున్న గోరింటాకు దగ్గర వచ్చిందట ఈ తగవు.

మా సుగుణ గోరంటాకు కోసుకుంటోందట. రంగాజమ్మగారు మేడమీదనుంచే ఈ దృశ్యాన్ని చూసి అక్కణ్ణుంచే కొంపలంటుకుపోయినట్లు కేక లేశారట.

"అయ్యయ్యో! నీ చేతులు పడా...అలా చెట్టంతా దూసుకుంటున్నావ్ యెవరబ్బుముల్లే" అంటూ చాలా అమర్యాదగానే ఆవిడ కేకలు వేసిందట. మా ఆవిడ చెప్పిన మాటలలా ఉన్నాయి. నేను ఆరోజే ముసిలాయన్ని అడుగుదామనుకున్నాను.

కాని నేను మెట్లదగ్గరకు వెళ్ళేసరికే పై నుండి రంగాజమ్మగారి కంచుకంఠం మ్రోగుతోంది.

"ఇల్లు గలావిడ ఆయన్ని" అని సగర్వంగా చెప్పుకునే మా ఇంటిగలాయనమీదే ఆవిడ అంగవిన్యాసయుక్తంగా కేకలు వేస్తోంది.

"నా యిల్లు నా యిష్టం... పిల్లా పీచూ లేనంత మాత్రాన కొంప పందికొక్కులకీ, దొంగలకీ దోచిపెట్టుకుంటామా?" అంటోందావిడ.

నాకు ధైర్యం చాల్లేదు.

పైగా మొగుణ్ణే "చాతకానివాడివి. నా కడుపునో "కాయ" యివ్వలేనివాడివి...." అదీ యిదీ అంటున్నదే ఆమె....?

నన్ను ఇంకా ఏమేనా అనొచ్చును. నేనాఫీసుకి వెళ్ళి పోయాను. కాని మళ్ళీ యివాళ కరేపాకు దగ్గరే వొచ్చింది తగవు.

రంగాజమ్మగారి వాదనలో కొంత అర్థముంది. లేకపోలేదు. నేను ఆ యింట్లో అద్దెకు దిగానే కాని, పెరట్లో వున్న మొక్కలకీ చెట్లకీ చేమలకీ అద్దె యివ్వటం లేదుగా...

కరివేపాకు మొదట్లో మా సుగుణను పిలిచి యిచ్చేది.

మేడమీదకు "ఒసే పాపా! ఇలా రా!" అంటూ పిలిచి మరీ

"కరేపాకు కొనకండి, నూకలు మాత్రం ఈ కరవు కాలంలో వూరికే వస్తాయా?" అంటూ నాలుగు రెమ్మలు యిచ్చేది. కాని నేనే వెర్రి వెధవలా ఈ పోట్లాటకు కారణం అయ్యాను. ఉదయం లేచి మొహం కడుక్కోకమునుపే ఒక వెదురువాసం తీసుకుని దానికి కత్తిముక్క కట్టి, పాపకిచ్చాను.

"వెధవ నాలిక. దానికి రుచులు కావాలి గదండీ. పైగా కరివేపాకు కల్పవృక్షమనే ఒక సిద్ధాంతముంది కదా నా తలకాయలో..."

"కరివేపాకు కోసి మీ అమ్మకు యివ్వండేం. నువ్వూ తమ్ముడూ. అమ్మ కారప్పొడి చేస్తుంది. రేపు యిడ్డెన్లు చేసుకుంటే ఆదివారం హాయిగా గడిచిపోతుంది" అని చెప్పాను.

ఆ తర్వాతే యుద్ధం జరిగిపోయిందన్నమాట.

"నేనామెతో చెపుతానులే" అంటే మా ఆవిడ వినదు కదా! "కరివేపాకు కల్పవృక్షమూ అంటూ నన్నీ నరకకూపంలో పడేశారు. పిల్లా పీచూ లేరు. వెనకా ముందూ లేరు కదా! ఆవిడకెందుకండీ అంత పిసినారితనం?" అంటుంది.

"కరివేపాకు కోయడానికి కూడా అభం శుభం ఉంటాయా? పైగా శనివారంట. వేంకట్రమణమూర్తికి అతి ప్రియమైనదట. కరివేపాకు కోయకూడదట. పిల్లల చేతులు ఎర్రగా కందిపోయేలా లాక్కుపోయిందండీ కోసిన కరివేపాకంతా..."

అలా మా 'ధనమ్మ'నన్ను పట్టుకు దంచేసింది.

తప్పంతా నా దేనన్నా వూరుకోదు కదా!

మర్నాడు ఉదయమే ఆదివారంగా.

ఇద్దెన్లలోకి ఉల్లికారమే నూరుకుంటున్నాం. అంటే ధనం నూరుతోంది. రంగాజమ్మగారు మేడ దిగి తులసికోటలో నీళ్ళు పోసుకుందికి వచ్చారు.

నన్ను చూసి అదోలా అయిపోయి! పైట మరీ ఇలా లాక్కుని అటు మొహం తిప్పి, నీళ్ళు కోటలో పోసి, తీసి నెత్తిన జల్లుకుని, తులసిదళం కోసి, నోట వేసుకుని పోతూ...

"ఇవాళ ఆఫీసు లేదా బాబూ?" అన్నది.

"ఆదివారంగా" అన్నాను. ఆవిడకు ఏడుపుట్ల ఆముదం ఉడుకుతున్న నా మొహం యిక చూడగల శక్తి లేకపోయింది కాబోలు. వెళ్ళిపోయింది. ఆవిడ మెట్లన్నీ ఎక్కాకా నాకు వళ్ళు మండిపోయింది.

"ఇలాంటివాళ్ళే గోవును చంపి చెప్పులు దానమిస్తారు" అన్నాను.

మా ఆవిడ నవ్వుతూ వెటకారంగా "ఎవరితో రహస్యం మాట్లాడుతున్నారూ?" అన్నది రోటిదగ్గర్నుంచే.

'అంటే 'చవటా! రంగాజమ్మగారిదగ్గర నీకు భయమూ' అని అర్థం. నిజం చెప్పకేంగాని...నాకు ఆవిడంటే కాస్త భయమే. మా ఆవిడన్నా వుందనుకోండి. అది వేరే సంగతి.

చుట్ట చప్పరిస్తూ .... ఆ తర్వాత ముసిలాయన అనగా మా యిల్లుగాలావిడ ఆయనన్నమాట! వచ్చాడు.

నిన్నటి తగాదాకు స్వస్తిచెప్పాల్సి వుందిగా మరి!

చెప్పాడు. "ఫర్వాలేదండీ. మనలో మనకేమిటీ?" అన్నాను.

అసలు పిల్ల కరేపాకు కత్తికర్రతో కోస్తున్నందుకు కానేకాదుటా రంగాజమ్మగ్గారు పోట్లాడింది. ఆ కరేపాకు చెట్టుమీద ఒక కాకి గూడు పెట్టుకుంది. అందులో గ్రుడ్లున్నాయి. అవి ఆకాకివేనని ఆమె నమ్మకం. వాటికి ఈ కర్ర ఎక్కడ తగిలిపడిపోతాయోననే వుద్దేశంతో "అలా కాస్త కేకలు వేసిందట" అంతే....

నాక్కూడా ఈ కారణం సబబే ననిపించింది. "పోనీ లెండి. కరేపాకేం భాగ్యమా? బంగారమా? కొనుక్కుందాం" అన్నాను.

ముసిలాడు దీనికి సమాధానం "సరే" అనాలో, "లేదు" అనాలో కనుక్కున్నట్లు లేదు.

అంచాత "అమ్మమ్మ!" అన్నాడు ముక్కుమీద వేలేసుకుని.

మా ఆవిడ వళ్ళు మంట తీర్చుకుందికి "అదీ తప్పేనా? బాబయ్యగారూ! అమ్మ పెట్టా పెట్టదు...అడుక్కూతిననియ్యదూ అని సామెతట" అన్నది.

ముసిలాడు లేని సత్తువ తెచ్చుకుని లేచి మరీ గబగబా వెళ్ళిపోయాడు.

నేను మా ధనాన్ని, పిల్లల్నీ ఆరోజు మ్యాటినీకి తీసి కెళ్ళేదాకా అలా "అది" (నా యిల్లాలు) కారాలూ మిరియాలు నామీద నూరుతూనే వుంది.

మా ధనం చెప్పింది. అసలు కాకిగూడూ కాదూ... వెంకటేశ్వర స్వాములవారి భక్తీ కాదుటా. రంగాజమ్మ గారి కరేపాకు "కక్కుర్తి" (మా ఆవిడ మాటల్లోనే) అంతా దాన్ని అమ్ముకుంది కేనట.

అమ్మడం! ఇంత ఇల్లూ, అంత పెరడూ, అంత మొగుడూ, మెడనిండా బంగారం...పైగా పిల్లా పీచూ లేదు. అతనికి "పింఛను" వస్తుందికూడా కదా! కరివేపాకు ఎందుకు అమ్ముతుందీ?

మా ధనం మాటలు కాదనటానికి ధైర్యం కావాలి. అంతలో సుగుణ చెప్పింది.

"అమ్మమ్మగారేం (అంటే రంగాజమ్మగారు) మొన్న మా బళ్ళో అమ్మాయి సుమతికి పదిహేను పైసలకి యింత గోరంటాకు యిచ్చారు నాన్నారూ" అని...

"రంగాజమ్మగారంటే నాకు గల భక్తిపోయింది. భయంపోయిందా?" అనడక్కండి ఇల్లుగలావిడంటే ఎవరికేనా అది పోదు.

"పిల్లలున్నవాళ్ళకయితే యిలాంటి దానం, ధర్మం, భూతదయా వుంటాయ్ లేనివాళ్ళకేమిటండీ?'' అంటోంది మా ఆవిడ. దాని కెవరిమీదైనా కోపం వస్తే చాలు. ఇక వాళ్ళ నీడక్కూడా అది అష్టవంకరలు, అరవై లోపాలూ పెట్టగలదు.

రంగాజమ్మగారి మెడలో నున్న బంగారం అంతా ఆమె సొంతమట! ఇల్లు ఆమె పేరనే వుంది. తాళాలు ఆమె బొడ్డులోనే వున్నాయి. నా ముక్కు పిండి అద్దె ఆమెగారే అందుకుంటుంది. అంతా అమ్మగారి పెత్తనమే! అయ్యగారి దేమైనట్లూ?

ఏమోకాని...నేనుమాత్రం కరివేపాకు విషయం మరిచిపోదామనుకున్నాను. గాలీ, వెల్తురూ పెరడూ గిరడూ, పంపూ గింపూలాంటి సౌకర్యాలు గల యిల్లు తపస్సు చేసినా దొరకదు. కాని కరేపాకుతో లేహ్యం చేసుకుంటే నిజంగా జాండీస్ రాదుట. మా ఆఫీసు బోయ్ చెప్పాడు.

ఫ్చ్ ఏం చేస్తాం... ఎప్పుడేనా ఆవిడ వూరెళ్ళదా? ((ఛీ, ఛీ! దొంగబుద్ధి! లెంపలేసుకున్నాను)

మళ్ళీ ఆదివారం వచ్చింది. మామూలుగానే నేను పేపరు చదువుకుంటున్నా, ఒక ముతకమనిషి ఉంగరాల జుట్టూ, కాకిరంగు పంచె అవీ ఉన్నాయి-వచ్చాడు. గేటు తీసుకుని లోపలకు వచ్చాడు.

మేడమీదకు వెళుతున్నాడు.

మనకేంలే అని వూరుకున్నాను. మనిషి కాయకష్టంచేసే వాలకంగానే వున్నాడు. సైకిల్ మీద వచ్చాడు.

మా ఆవిడ పొయ్యిమీద గిన్నె క్రింద పడవేసి వచ్చింది. మా చంటాణ్ని ఎత్తుకోమంటూందేమో ననుకొంటున్నా. కాదు. "చూశారా? పైకి యిలా వెళ్ళాడే వాడికే పోయినశుక్రవారం పొద్దున్నా ఆమె రోడ్డలకి రొడ్డలు కరివేపాకు రూపాయిన్నర పుచ్చుకుని అమ్మేసింది" అన్నది రహస్యంగా.

"అలాగా" అన్నాను.

కాకిగూడు పడిపోలేదా? అనుకుని చెట్టుమీదకు చూశాను. చెట్టు కొమ్మల మధ్య కాకి గూడు వున్నది. కాని, కరివేపాకులు మాత్రం అంత దట్టంగా లేవు.

"పోన్లే! మనం కొనుక్కుందాం" అన్నాను.

"ఏం మనుషులో, ఛీ!"

మా ఆవిడ మూతివిరిచి (తనది) ఒళ్ళుకూడా యిలా తిప్పుకు నన్ను యీసడించి వెళ్ళిపోయింది. "పైసా విలువ తెలియనిదే బంగారం విలువా తెలియదూ" అంటుంది రంగాజమ్మగారు. కాని నాకు కరివేపాకు గురించి యిన్ని రకాలు తెలుసును కాని, యిలా అమ్మొచ్చును అని కూడా తెలియదు.

ఆ ముతకమనిషిని అడిగాను. "ఏమయ్యా! మేకలకా?" అని.

"కాద"న్నాడు.

'మరెందుకూ?"

నీకెందుకులేవయ్యా అన్న ధోరణిలో చూసి "అమ్మతానికి"-అంటే అమ్మేటందుకు అని అర్థం--అన్నాడు.

"అలాగా" అన్నాను.

"మరేనండి" అన్నాడు.

అయిదున్నర యిస్తాడుట.

ఓహ్! ఎలా దూసేశాడు? చెట్టుని. "క్షవరం చేసేశాడు" అన్నాడు మా నానిగాడు.

కరివేపాకు అబ్బి అదంతా మూటగట్టి సైకిల్‌మీద తీసుకుపోయాడు.

నేను దుఃఖంగా చూస్తూ వూరుకున్నాను. అయినా ఉండబట్టక, పోయేవాణ్ణి పలకరించి.

"మళ్ళీ వారం వస్తావా?" అన్నాను.

"చూద్దాం! అప్పటి కెవరెక్కడుంటామో" అన్నాడు వాడు. వీడి వేదాంతం మండా!

"నన్ను ఇల్లు ఖాళీ చేయిస్తాన"ని వీడికి రంగాజమ్మ చెప్పలేదుకదా!..... అదే పోక పోయాడు.

నాకో ఆయిడియా వచ్చింది. నేనూ ఒక మారువేషం వేసుకోడం! పెద్ద గోతాం తీసుకుని రావడం. బుర్రమీసాలూ, చేతికడియాలూ అన్నీ పెట్టుకోవాలి మరి. సినిమాల్లోలాగ "అమ్మా! (బొంగురుగా) రంగాజమ్మగారూ!" అనడం "నాకు కరివేపాకు మందులు చేయడానికి కావాలి! ఉచితం కాదు. పదిరూపాయలిస్తాను. మీ చెట్టు శాస్త్రరీత్యా శ్రేష్టమైంది. అందుకే ఈ బంగారంలాంటి కరేపాకుకి పది అణాలకు బదులు పది రూపాయలు యిస్తాను" అనడం.

దాంతో ఆవిడ ఎగిరి గెంతేసి (అంటే సంబరంగా అన్నమాట) ఒప్పుకుంటుందిగా. కరేపాకు అంతా క్షుణ్ణంగా కోసి గోతాంలో కెత్తుకుని, దిగి సైకిలెక్కి అదే పరుగున పారిపోడంటా... (పది రూపాయలూ లేదూ. గిదిరూపాయలూ లేదూ)

ఇలా నేను పగటి కలలు కంటూనే వున్నానూ...మేడ మీదనుంచి కెనడా ఇంజన్‌లా "భాఁ భాఁ" మంటూ మా ఇల్లుగలావిడ కేకలు !

"ఓరి నీ మొహం తగలెయ్యా నీకడుపుడకా! నాకరేపాకునంతా ఆదివారం పొద్దూ అనక దూసుకుపోతున్నావ్రోయ్!" అంటూ ఆవిడ బంగారం పోయినట్లే క్రిందకి వస్తోంది.

నా గుండెలు జారిపోయాయి. నేను వూరికే లోపల లోపల అనుకుంటున్నానే. కొంపతీసి అదే ఈవిడ పసిగట్టలేదుకదా!"

లేచి నిలబడి "అబ్బే! అబ్బే! ఏమీ లేదే!" అన్నాను.

"అయ్యో, ఏమీ లేదంటావేం బాబూ! ఆ దొంగ వెధవ, నీ కళ్ళముందేగా చెట్టంతా దోచుకుపోయాడూ?' ' అంటోందామె.

మందులోకన్నాట్ట! నాలుగాకులన్నాడుట. (అబద్ధమంటుంది మా ఆవిడ) "చెట్టుకి చెట్టే మ్రోడు. వుంచి ఆకు పట్టుకు పోయాడో" అని ఆవిడ కేకలు వేస్తోంది.

నేను ఓదార్చితే మా ఆవిడ నాకా పూట కడుపు తగుల్చుకొనేందుకు చిలక్కొయ్య యివ్వడం ఖాయం. నోరు మూసుక్కూర్చున్నాను!

"అయితే పిన్నిగారూ! వాడు డబ్బులు యివ్వకుండా పోయాడా?" మా ధనం అమాయకంగా, వేళాకోళంగా అడుగుతోంది.

రంగాజమ్మగారు చిందులు వేస్తూనే వుంది. ఐదో పదో యిస్తాననే వుంటాడు వాడు. కాని, మేడమీద ఈవిడ ఏ వేంకటేశ్వర స్తోత్రమో చేసుకుంటూ వున్నది కదాని, స్వామి వారికి ప్రీతి అయిన పదార్థమేగా నని-ఆమెకు పుణ్యం దక్కించాలని-అలా యిస్తానన్న నాలుగు డబ్బులూ ఎగేసి-ఎగిరిపోయాడన్న మాట.

నాకు లోపల లోపల సంతోషంగానే వుంది. నేనే మారువేషం యిక కట్టనక్కర్లేదుగా.

(1966, ఆంధ్రపత్రిక వారపత్రిక)